

Велики руски писац Ф. М. Достојевски у својим записима је забележио да постати Рус значи престати презирати свој народ. Ове речи отварају изузетно важно и актуелно питање - да ли се неко може сврстати у елиту једног народа ако непрестано изражава презир и ниподоштавање према том истом народу. Управо тако се могу разумети и протумачити ставови изнети у „ауторском“ тексту Александра Вучића "Мој одговор њима" објављеном у листу *Блиц* јер се може јасно препознати презир према српском народу и то се јавља као идеолошка константа у његовим честим политичким и медијским наступима.

Новина је у томе што његов презир управљен сада селективно и то према најелитнијем делу нашег друштва које нема довољно разумевања, одушевљења и не пружа безрезервну подршку његовим епохалним реформским подухватима. Као и српски народ и његов најбољи и најелитнији део показује своју пословичну незахвалност и критизерство.

Ова констатација Александра Вучића се може видети и у овом његовом пинковски патетичном тзв. ауторском тексту, који је у ствари означио отворени обрачун са свима који не деле његово новопронађено и пробуђено протестантско надању јер он је тај који нам је најзад открио да постоје Вебер и Лутер, вредност самопрегорног рада, и то тек онда када је он кренуо да мења све или готово све, а пре свега да пробуди српски народ из успављујућег фатализма и да га научи да рад није робија, већ начин да се нешто постигне и као коначно откриће да је рад добар. Ово више није израз само отвореног презира већ својеврсног потцењивања интелектуалних, радних и стваралачких моћи нашег народа.

Зоран Ћирјаковић с правом истиче да је „промена менталитета постала лајтмотив јавних наступа Александра Вучића који стално истиче да ће промена свести бити најтежи посао и највећа препрека на путу напретка који обећава. Историчар Данијел Голдхаген, професор на Харварду, понудио је решење. У тексту у *Гардијану* захтевао је да западне силе окупацијом помогну Србима да – пробликују себе, да очисте своју јавну сферу од својих националистичких, милитирастичких и дехуманизујућих веровања“.

Александар Вучић је на овом трагу и зато стално помиње своју верзију протестантизма и значаја рада који њега носе у борби за промену нашег менталитета и односа према прошлости и будућности. Зато он у свом одговору (боље речено одговору), њима са српском летаргијом, лењошћу и фатализмом износи свој основни став о прошлости и будућности нашег друштва. “Проблем је, чини ми се свако одсуство жеље да се оде у будућност. Овде, код нас, сви би да остану у прошлости, или бар да се не помере у садашњости. Будућност је превише неизвесна, захтева превише труда, зависи од нас самих, тражи да јој посветимо и време и рад - једном речи, превише је захтевна, бар за нас. Зато и данас ова влада без обзира на приче о томе да да је свеprisутна, да све контролише и да утиче нам баш све у друштву и држави нема подршку истог тог друштва или бар његовог најелитнијег дела у ономе што је основ сваке будућности. Ми смо осуђени на то да је сањамо сами“.

Ружење народа и отужна јадиковка Александра Вучића

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 06 март 2015 08:06

Ружење народа и отужна јадиковка Александра Вучића

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 06 март 2015 08:06

Ружење народа и отужна јадиковка Александра Вучића

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 06 март 2015 08:06

